

Gołębie rasowe

w

Okręgowym Związku Hodowców Drobного Inwentarza
w Bielsku-Białej

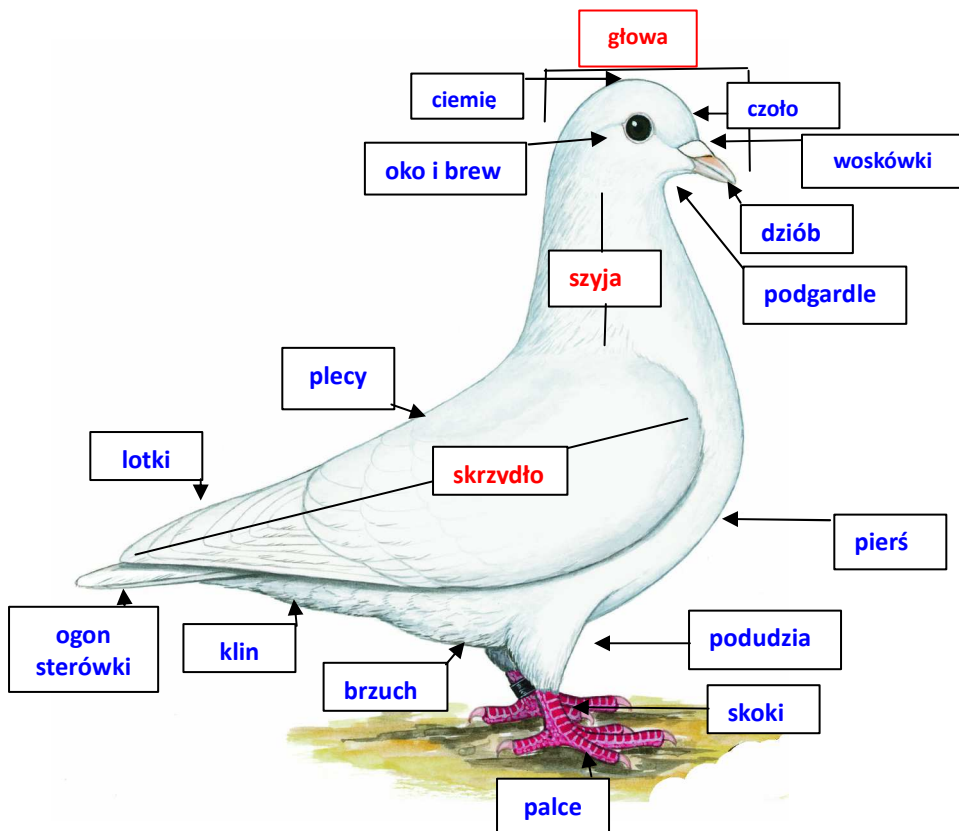
Rok 2022

Wyłącznie dla celów poglądowych

Spis treści

Niemiecki wystawowy (EE 32)	3
Ryś polski (EE 24)	4
Staropolski pocztowy wystawowy	5
Śląski tarczowy (EE 72).....	6
Brodawczak polski (EE 116)	7
Indian niemiecki (EE 103).....	8
King (EE 204).....	9
Garłacz górnośląski koroniasty (EE).....	10
Garłacz pomorski (EE 303)	11
Garłacz siodłaty łapciasty (EE 304).....	12
Garłacz śląski (EE 323)	13
Garłacz wooburski tarczowy (EE 327).....	14
Norymberski skowronek (EE 448)	15
Południowoniemiecki mnich łapciasty (EE 436).....	16
Saksońska czajka (EE 469).....	17
Saksoński tysek dwuczuby (EE)	18
Saksoński tarczowy (EE 471)	19
Turyńska czajka (EE 458)	20
Turkot bucharski (EE 501)	21
Turkot niemiecki dwuczuby (EE)	22
Pawik indyjski (EE 607).....	23
Perukarz (EE 605).....	24
Mewka polska (EE 724)	25
Barwnogłówka królewiecka (EE 905)	26
Berliński krótkodzioby (EE 904).....	27
Białogłówka elbląska (EE 908).....	28
Białogłówka gąbińska (EE 909).....	29
Białogłówka gdańska krótkodzioba	30
Bielcki krótkodzioby	31
Bij bakijski	32
Budapeszteński wysokolotny (EE 847)	33
Czilik rostowski	34
Felegyhaski (EE 858)	35
Kłajpedzki wysokolotny (EE 815).....	36
Koroniarz sercaty (EE 877)	37
Krymka polska (EE 934).....	38
Nadwożański barwnopierśny (EE 874)	39
Rostowski postawny (EE 873).....	40
Rosyjski tarczowy (EE)	41
Syberyjski biały postawny (EE 962)	42
Tippler angielski.....	43
Tippler zagłębiowski	44

Wiedeński białotarczowy (EE 837).....	45
Wysokolotny roztoczański.....	46
Wysokolotny serbski (EE 886).....	47
Zamojski (EE 1044).....	48
Zakonniczka niemiecka (EE 897).....	49

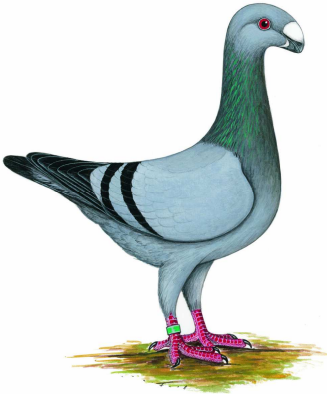

Niemiecki wystawowy (EE 32)

N: Deutsche Schaubtaube, F: Pigeon de beauté Allemand, A: German Beauty Homer
Grupa 1 – uformowane

Pochodzenie

Wyhodowany został na początku XX wieku z pocztowych gołębi sportowych oraz z spokrewnionych z nimi gołębi wystawowych. Przez selekcję ciągle był udoskonalany i kilkakrotnie zmieniano jego wzorzec.

Charakterystyka ogólna

Żywozny, charakteryzujący się dobrą płodnością i lotnością, gołąb o krótkiej, mocnej i klinowatej formie, o prawie poziomej postawie. Wszystkie części korpusu i opływowe linie tworzą harmonijną całość.

Rodzaje kolorów

Niebieski z czarnymi pasami, niebieski bez pasów, grochowy niebieski, ciemno grochowy niebieski, ciemny, czarny, kawowy (dun),

czerwony, dominujący czerwony, grochowy czerwono-płowy, ciemno grochowy czerwono-płowy, żółty, dominujący żółty, grochowy żółtopłowy, ciemno grochowy żółtopłowy, mączny z pasami, mączny bez pasów, skowronkowy, niebieskopłowy z ciemnymi pasami, niebieskopłowy bez pasów, grochowy niebieskopłowy, ciemno grochowy niebieskopłowy, czerwono-płowy z pasami, czerwono-płowy bez pasów, żółtopłowy z pasami, żółtopłowy bez pasów; niebieski z białymi pasami, jasniebieski z białymi pasami, biały.

Plamiste we wszystkich wyżej wymienionych barwach.

Oszronione w kolorze niebieski z czarnymi pasami, czerwono-płowym i żółtopłowym.

Tygrysie w kolorze czarnym, niebieskim z czarnymi pasami i bez pasów, dominującym czerwonym, dominującym żółtym, czerwonym i żółtym.

Obrączka numer 9

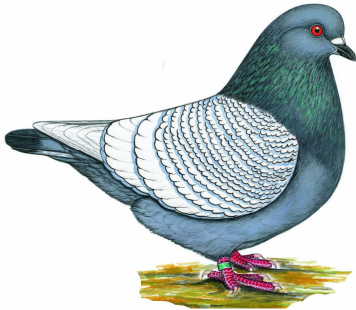
Ryś polski (EE 24)

N: Luchstaube, F: Lynx, A: Polish Lynx

Grupa 1. – uformowane

Pochodzenie

Małopolska. Wyhodowany w pierwszej połowie XIX wieku z gołębi polnych i z śląskich garfaczy z białymi lotkami. Około 1870 roku w wielkich ilościach wywożony był z Polski do Niemiec, gdzie mocno został przeobrażony.

Charakterystyka ogólna

Mocny, dobrze zbudowany gołąb, stosunkowo krótki, ze szczególnie rozwiniętą piersią i brzuchem.

Rodzaje kolorów

Niebieskie: czysty kolor podstawowy, z długimi, lekko zakrzywionymi białymi pasami, od strony ogona czarno obrzeżonymi, na szyi zielono połyskujące pióra.

Niebiesko łuskowate: czysty kolor podstawowy, na tarczach skrzydeł biała, równomierna łuskowatość z czarnym obrzeżeniem. **Czarne:** głęboka czerń z zielonkawym połyskiem, pasy na skrzydłach białe, długie i lekko zakrzywione. **Czarne białe łuskowate:** głęboka czerń z zielonkawym połyskiem, równomierna biała łuskowatość na tarczach skrzydeł. **Czerwone i żółte:** podstawowy kolor zdecydowanie wyraźny, pasy na skrzydłach białe, długie i lekko zakrzywione. **Czerwone i żółte łuskowate:** podstawowy kolor zdecydowanie wyraźny, równomierna łuskowatość na tarczach skrzydeł.

Łuskowatość piór pokrywowych na tarczach skrzydeł i na ramionach równomiernie rozłożona. W górnej części każdego pióra, po obu stronach stosiny występują dwie owalne białe plamy o zbliżonej wielkości, dotykające stosiny. U niebieskich białołuskowatych są czarno obrzeżone. Utworzony w górnej części pióra pokrywowego trójkąt, jest koloru podstawowego. Białe pasy powinny być długie, nieco zakrzywione, średniej szerokości i przebiegać równolegle przez całą szerokość tarczy skrzydła. Pasy powinny być czysto białe, u niebieskich czarno obrzeżone. Również łuskowatość u wszystkich odmian kolorystycznych powinna być czysto biała. Białe lotki powinny występować w liczbie od 6 do 10.

Obrazki numer 9

Staropolski pocztowy wystawowy

N: Altpolnische Brieftaube, **F:** Vieux pigeon voyageur polonais, **A:** Old Polish carrier pigeon

Grupa 1. – uformowane

Pochodzenie

Głównie południowe tereny Polski. Rasa powstała na początku XX wieku na bazie gołębi pocztowych typu wyczynowego, których selekcja ukierunkowana była głównie pod kątem wyglądu, szczególnie jak najbardziej rozwiniętych woskówek. Materiał wyjściowy stanowiły dawne antwerskie długodziobe gołębie pocztowe, a także belgijskie szczepy nowoczesnych gołębi pocztowych, jak Fabry, Bricoux, Sion, Hansenne oraz innych gołębi typu pocztowowyczynowego, a także dragonów dawnego typu i karierów.

Charakterystyka ogólna

Gołąb typu gołębia pocztowego, o harmonijnej i silnej budowie. Tułów silnie zbudowany, kształtu wrzecionowatego, oglądany z góry w kształcie klina.

Rodzaje kolorów

Dopuszczalne wszystkie kolory i rysunki, występujące u gołębi pocztowych.

Duże wady

Nieproporcjonalna, toporna, bryłowata budowa ciała; głowa okrągła, kancista, wysokie czoło, dziób osadzony pod kątem rozwartym, dziób cienki, zagięty; słabe woskówki; długa, cienka szyja, żyła; wąska pierś; wystający mostek; plecy wąskie i długie; słabo opierzona nasada ogona, ogon zbyt długi lub szeroki, pochylony w kierunku podłoża; skrzydła zbyt długie i wąskie i zbyt długie, cienkie, ostro zakończone lotki; nogi długie, skoki upierzone; słabe i zbyt szorstkie upierzenie.

Obrączki numer 9

Śląski tarczowy (EE 72)

N: Schlesische Schildtaube, F: Bouclier de Silesie, A: Silesian Shield Pigeon
Grupa 1. – uformowane

Pochodzenie

Wyhodowany na terenie Górnego Śląska końcem XIX wieku. Jest wynikiem licznych krzyżówek białych gołębi pocztowych z rasami gołębi białych z kolorowymi tarczami.

Charakterystyka ogólna

Gołąb o mocnej budowie, w typie dawnego głębia pocztowego.

Rodzaje kolorów i rysunek

Tarcze skrzydeł w kolorze: czarnym, czerwonym, żółtym, niebieskim, srebrnym, czerwonołowym, niebieskołowym, żółtołowym i srebrzostopłowym.

Podstawowy kolor jest biały, kolorowe są tarcze skrzydeł. Kolor czarny, czerwony i żółty powinien być intensywny. Niebieskie mogą być bez pasów lub z pasami. Odmiany płowe muszą mieć dwa pasy, równoległe biegnące przez całe tarcze skrzydeł. Niebieskie i odmiany płowe mogą mieć rysunek grochowy.

Duże wady

Słaba budowa, wąska pierś, krótka szyja, żabot na szyi, mała, wąska i kostkowa głowa, oczy mało wyraziste, brwi szerokie, czerwone, niewłaściwy rysunek.

Obrączki numer 9

Brodawczak polski (EE 116)

N: Polnische Warzentaube, F: Pigeon caronculé Polonais, F: Polish Wattle Pigeon
Grupa 2. – brodawczaki

Pochodzenie

Wyhodowany na początku XX wieku przez hodowców polskich, na terenach południowo-wschodniej Polski. Duży wkład w uszlachetnienie tej rasy wnieśli hodowcy ze Lwowa i okolic.

Charakterystyka ogólna

Gołąb o harmonijnej, mocnej i zwartej budowie, pomimo tego dość smukły i zgrabny. Nieco mniej niż średniej wielkości, o niskiej postawie oraz o dobrze rozwiniętych woskówkach i brwiach.

Rodzaje kolorów

Czarny, czerwony, żółty, kawowy, niebieski z czarnymi pasami, grochowy niebieski, czerwonoptowy z pasami, żółtoptowy z pasami, kawowoptowy z pasami, niebieskoptowy z pasami, biały.

Kolor niebieski możliwie jasny, z dwoma czarnymi pasami na skrzydłach i wstęgą w poprzek ogona. U grochowych (jaśniejszych i ciemniejszych) rysunek na tarczach powinien być symetrycznie i równomiernie rozłożony, w ogonie poprzeczna wstęga; niebieskoptowych, czerwonoptowych, żółtoptowych, kawowoptowych dwa pasy na skrzydłach i wstęga na ogonie. U czarnych, czerwonych i żółtych kolor powinien być intensywny w jednolitej tonacji. Pióra na piersi i szyi powinny mieć metaliczny połysk.

Duże wady

Wąskie lub wysokie czoło, łukowata linia profilu głowy, zbyt długi dziób, spiczasty, źle wstawiony lub mało szeroki u podstawy, płaskie lub drobne woskówki, brak brodawek na dolnej części dzioba u gołębi starszych. Brwi mniej niż trzyrzędowe, płaskie lub nadmiernie rozrośnięte (kalafiorowate), koloru różowego lub żółtego, nierównomiernie szerokie.

Obrażka numer 8

Indian niemiecki (EE 103)

N: Deutsche Indianer, F: Indien type Allemand, A: German Barb

Grupa 2. – brodawczaki

Pochodzenie

Przed kilkoma wiekami indian w kilku różniących się od siebie odmianach, został sprowadzony ze Wschodu do Afryki Północnej, skąd przez Cypr dostał się do Holandii, Anglii i Niemiec. Dotarł także drogą lądową do Wschodniej Europy. Źródła podają, że stosunkowo duży indian od dawna hodowany był w Polsce, skąd sprowadzony został do Francji. Nazywany był tam indianem polskim. Duży indian z Francji został uszlachetniony przez hodowców niemieckich i otrzymał nazwę indiana niemieckiego.

Charakterystyka ogólna

Silny, szeroki, zwarty gołąb, o średniowysokiej postawie. Główną cechą rasy jest głowa z dużymi i szerokimi woskówkami na górnej części dzioba, z trzema podzielonymi brodawkami na dolnej części dzioba, który jest tak samo szeroki jak górna jego część oraz okrągłe karminowoczerwone brwi

Rodzaje kolorów

Czarny, kawowy (dun), czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami, niebiesko-płowy, biały. plamiste we wszystkich powyższych kolorach.

Kolory intensywne, jednolicie czyste, jednak to nie ma decydującego znaczenia przy ocenie. plamiste powinny posiadać na białym tle mniej więcej połowę piór kolorowych i odwrotnie, na podstawowym kolorze około połowę piór białych.

Duże wady

Długi i wąski korpus, za długi ogon, za wysoka postawa, wąskie czoło, cienki i szpiczasty lub za krótki dziób. Mało rozwinięte woskówki u gołębi wieloletnich, gąbczaste, nabrzmiąte, łzawiące brwi.

Obrączka numer 9

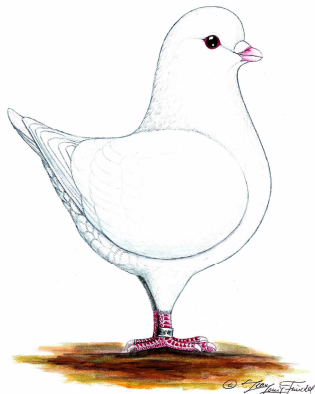
King (EE 204)

N: King, F: King, A: King

Grupa 3. – kuraki

Pochodzenie

Wyhodowany w USA z olbrzymów rzymskich, maltańskich, pocztowych i duchess. W barwie białej został uznany w 90. latach XIX wieku. W 1921 roku uznano kolor srebrzysty (brązowo-płowy), a w 1932 uznana została barwa żółta (recesywna), czerwona (recesywna), kawowa (dun) i niebieska. Najpóźniej uznano odmianę w kolorze czarnym.

Charakterystyka ogólne

Korpus szeroki, krótki, stosunkowo głęboki, zaokrąglony i dobrze umięśniony. Silna szyja harmonizująca z głową. Samce wyraźnie w typie męskim, samice zaś wyraźnie w typie żeńskim. Ciężar gołębia wyczuwalny w ręku. Niepożądana jest zbyt niska masa ciała.

Rodzaje kolorów

Jednokolorowe: biały, czarny, kawowy (dun), czerwony recesywny, żółty recesywny, czerwony dominujący, żółty dominujący, brązowy, khaki, niebieski z czarnymi pasami, niebieski bez pasów, niebieski grochowy, niebieski ciemno grochowy, ciemny, niebieskopłowy z ciemnymi pasami, niebieskopłowy bez pasów, niebieskopłowy grochowy, niebieskopłowy ciemno grochowy, czerwonopłowy z pasami, czerwonopłowy grochowy, czerwonopłowy ciemno grochowy, żółtopłowy z pasami, żółtopłowy grochowy, żółtopłowy ciemno grochowy, brązowopłowy z pasami, brązowopłowy grochowy, brązowopłowy ciemno grochowy, płowy khaki z pasami, płowy khaki grochowy, płowy khaki ciemno grochowy, indygo z pasami, indygo bez pasów, indygo grochowy, indygo ciemno grochowy, andaluzyjski, wielobarwny, kite (kania), złotokawowy (dun), agatowy czerwony, agatowy żółty, deRoy.

Tygrysie: czarny, czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami.

Pstre: czarny, czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami.

Oszronione: niebieski z czarnymi pasami, niebieskopłowy z ciemnymi pasami.

Obrączki numer 9

Garłacz górnośląski koroniasty (EE)

N: Starwitzer Flügelsteller Kröpfer, F: Boulant de Starwitz, A: Starwitzer Cropper
Grupa 4. – dęte

Pochodzenie

Od dawna hodowany na Górnym Śląsku, później rozpowszechniony na terenie całej Polski, Niemiec i Czech.

Charakterystyka ogólna

Smukły, elegancki, silny garłacz o wyprostowanej i swobodnej postawie, z zaokrągloną koronką. Tylna partia korpusu krótsza niż przednia, harmonijna we wszystkich częściach. Żywy temperament, w czasie lotu na przemian klaszcze skrzydłami i wznosi je pionowo do góry.

Rodzaje kolorów

Jednobarwne: czarny, biały, czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami, niebieskie bez pasów, niebieskoptowe z ciemnymi pasami,

niebieskoptowy bez pasów, czerwonoptowy i żółtopłowy, niebieski grochowy, niebieskoptowy grochowy, czerwonoptowy grochowy, żółtopłowy grochowy. **Oszronione:** niebieski, niebieskoptowy, czerwonoptowy i żółtopłowy. **Srocze:** czarny, niebieski, czerwony i żółty.

Tygrysie: czarny, niebieski, czerwony i żółty. **Białolote:** czarny, niebieski z czarnymi pasami, niebieski bez pasów, niebieski grochowy, czerwony i żółty.

Duże wady

Za słaby, ociężały korpus, za niska, zbyt horyzontalna lub zbyt prosta postawa, „spodenki” na skokach.; słabe, krzywe lub zbyt szeroko osadzone wole. Przy nadętym wolu, wole za duże lub za miękkie. Wąska, krzywa z ubytkami w upierzeniu koronka, również brak rozet. Słabe pokrycie pleców, szabło-kształtne lotki, krzyżujące się; mało widoczne pasy, pokazujący się 3. pas, bardzo słaba grochowatość, matowe lub nieczyste kolory. U **oszronionych** nierównomierny rysunek na szyi, nieczysty i nierównomierny lub za ciemny kolor dolnej części piersi, brzucha i tarcz. U **białolotych** mniej niż 4 lub więcej niż 9 białych lotek i więcej niż dwie białe lotki różniące w skrzydłach.

Obrączki numer 8

Garłacz pomorski (EE 303)

N: Pommerscher Kröpfer, F: Boulant de Poméranie, A: Pommeranian Cropper

Grupa 4. – dęte

Pochodzenie

Stara rasa garłaczy, wyhodowanych na Pomorzu i na wyspie Rugii, z garłaczy sprowadzonych z Holandii.

Charakterystyka ogólna

Bardzo duży garłacz, mocny, o masywnym korpusie, wyprostowany, o dumnej i podniesionej postawie (utrzymuje postawę pod kątem od 45 do 60 stopni), długi do 50 cm, o szeroko rozstawionych, mocnych i upierzonych nogach, osadzonych w środku tułowia.

Rodzaje kolorów

Jednobarwne w kolorze czarnym, czerwonym, niebieskim z czarnymi pasami, niebieskim grochowym, białym. **Białogoniaste** w kolorze czarnym i niebieskim. **Sercate** w kolorze czarnym, niebieskim z czarnymi pasami, niebieskim grochowym, niebieskim ciemno grochowym, niebieskopłowym z ciemnymi pasami, niebieskopłowym grochowym, czerwonym, żółtym, czerwono-płowym i żółtopłowym. **Tygrysie** w kolorze czarnym, niebieskim z czarnymi pasami, czerwonym i żółtym. **Plamiste** w kolorze czarnym, niebieskim z czarnymi pasami, czerwonym i żółtym.

Duże wady

Słaby lub za krótki korpus, krótka szyja, wąskie wole albo wcięcie w talii, wąskie ramiona, ubogo pokryte plecy, za płaska linia grzbietu, głęboka figura, wąsko rozstawione oraz iksowate nogi, niewłaściwy kąt w pięcie (między stopami a skokami), za bardzo płaska lub za wysoka postawa, słabo upierzone nogi i podudzia, duże błędy w rysunku, ubogi kolor, luźne upierzenie.

Obrączki numer 13

Garłacz siodłaty łapciasty (EE 304)

N: Verkehrtflügelkröpfer, F: Boulant de Saxe pie, A: Reversewing Cropper

Grupa 4. – dęte

Pochodzenie

Saksonia i Turyngia (Niemcy)

Charakterystyka ogólna

Duży, wysoki, o pionowej postawie, imponujący garłacz z mocno upierzonymi nogami.

Rodzaje kolorów

Czarny, niebieski, czerwony, żółty.

Kolor czarny, czerwony i żółty lśniący, kolor niebieski o jednakowym natężeniu.

Kolorowe są: tylna część głowy, szyja, pierś do mniej więcej 2 cm przed podudziami, ramiona, plecy, ogon z klinem i piórami pokrywowymi, szerokie czółko, sięgające prawie brwi (pożądany biały pasek między czółkiem a brwiami), kończące się możliwie około 2 cm przed kolorową częścią tyłu głowy. Kolorowe pióra

na ramionach tworzyć powinny wyraźne serce, na plecach zaś wchodzić powinny na skrzydła, aby białe skrzydła tworzyły zaokrągloną linię. Linia kolorowych piór na głowie biegnie około 1 cm poniżej dzioba i oczu. Pozostałe upierzenie jest białe.

Duże wady

Niezgrabna, mała sylwetka z wciągniętą częścią ogonową, pozioma postawa, brak piór na wewnętrznej stronie podudzi, skoków i palców, niska postawa, słaba budowa wola, u czarnych i niebieskich mało intensywnie zabarwiona górna część dzioba, lub zabarwiona dolna część dzioba, przebarwiony dziób u czerwonych i żółtych, sitowatość na piórach, duże wady w rysunku, matowe kolory.

Obrączki numer 12

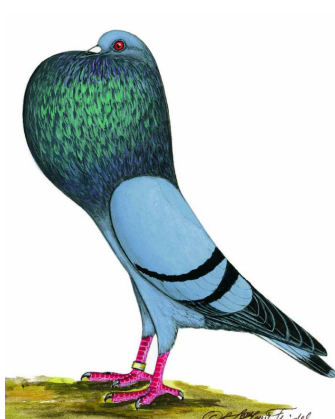
Garłacz śląski (EE 323)

N: Schlesischer Kröpfer, F: Boulant de Silésie, A: Silesian Cropper

Grupa 4. – dęte

Pochodzenie

Hodowany od dawna na Śląsku, obecnie popularny w całym Niemczech.

Charakterystyka ogólna

Wysmukły, zgrabny, a jednak mocny garłacz, tylna część korpusu krótsza od przedniej (3/5 przednia część, 2/5 tylna część), o podniesionej postawie, linii pleców nieco wklęsłej; swobodnie stojący, o harmonijne budowie, żywotny i pełen temperamentu.

Rodzaje kolorów

Oszronione w kolorze niebieskim, czerwonym i żółtym. **Jednobarwne** w kolorze czarnym, czerwonym żółtym, białym, niebieskim z czarnymi pasami, niebieskim bez pasów, niebieskoptowym z ciemnymi pasami, niebieskoptowym bez pasów, mączne z pasami i bez pasów, skowronkowe; grochowe w niebieskim, niebieskoptowym, czerwonooptowym i żółtopłowym kolorze, białe z czerwonymi lub żółtymi pasami. **Białoskrzydłe (szalaster)** w kolorze czarnym, czerwonym, żółtym, niebieskim i niebiesko grochowym. **Białogłowe** w kolorze czarnym, czerwonym i żółtym z białymi lub bez białych pasów, niebieskie z białymi, czarnymi pasami i bez pasów, niebieskim grochowym, niebieskoptowym z białymi, ciemnymi pasami i bez pasów, czerwonooptowym, żółtopłowym, niebieskoptowym grochowym, czerwonooptowym grochowym, żółtopłowym grochowym. **Białopasiaste** w kolorze czarnym, czerwonym, żółtym i niebieskim. **Mnichy i białołote** w kolorze czarnym, czerwonym, żółtym i niebieskim z czarnymi i bez pasów, niebieskoptowym bez lub z ciemnymi pasami, czerwonołote, żółtopłote, niebieskim grochowym, niebieskoptowym grochowym, czerwonołote grochowym, żółtopłote grochowym.

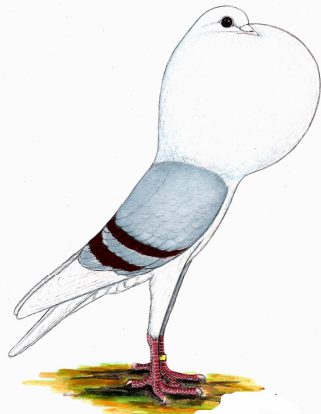
Obrączki numer 8

Garłacz wooburski tarczowy (EE 327)

N: Voorburger Schildkröpfer, **F:** Boulant de Voorburg, **A:** Voorburg Shield Cropper
Grupa 4. – dęte

Pochodzenie

Niderlandy. Wyhodowany w latach 30-tych XX wieku z garłaczy norwickich, brneńskich, stawaków śląskich i gołębi tarczowych. Jako rasa uznana została w Niderlandach w 1938 roku.

Charakterystyka ogólna

Garłacz średniej wielkości i wysokości, dość szczupły, z kulistym wolem, z podniesioną postawą i pełen temperamentu.

Rodzaje kolorów

Czarny, kawowy (dun), niebieski bez pasów, niebieskopłowy bez pasów, brązowy, czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami, niebieskopłowy z ciemnymi pasami, brązowopłowy, czerwonopłowy, żółtopłowy; grochowy niebieski, niebieskopłowy, brązowopłowy, czerwonopłowy, żółtopłowy. Z obra-

mowanymi piórami: czarny, brązowy, czerwony, żółty. Z białymi pasami: czarny, niebieski, niebieskopłowy, brązowy, czerwony, żółty, jasno niebieski, izabelowy. Ponadto niebieski biało łuskowaty, niebieskopłowy biało łuskowaty, jasnoniebieski biało łuskowaty.

Kolor podstawowy biały, kolorowe są tarcze. Od 7 do 12 lotek jest białych. Kolory na tarczach intensywne i nasycone, delikatne i równomiernie rozłożone. Pasą są wąskie i przechodzą przez całą szerokość skrzydeł. Rysunek u grochowych powinien być wyraźny i wyrównany. Obrzeżenia piór szerokie, kolor tarcz możliwie jasny i czysty, u czerwonych i żółtych końce lotek jasne. Pojedyncze kolorowe pióra na podudziach są tolerowane, kolorowe pióra pod skrzydłami nie są karane przy ocenie

Obrączki numer 8

Norymberski skowronek (EE 448)

N: Nürnberger Lerche, F: Alouette de Nuremberg, A: Nuremberg Lark
Grupa 5. – barwne

Pochodzenie

Frankonia, głównie Norymberga i okolice (Niemcy).

Charakterystyka ogólna

Uszlachtetniona forma gołębia polnego, gładkogłowy i gładkonogi, o równomiernie zaokrąglonej głowie, ciemnych oczach, o gładkich brwiach, koloru żywej, intensywnej czerwieni; o dziobie średniej długości, koloru jasnorogowego gładkich woskówkach.

Rodzaje kolorów

Złocistożółty. **Skowronkowy:** głowa, szyja i pierś soczysto złocistożółta, na podbrzuszu jaśniejsza. Barwa podstawowa tarczy skrzydeł i lotek śmietankowa. Tarcza skrzydeł pokryta możliwie czarnym, równomiernie rozmieszczonym wzorem skowronkowym. Rysunek na barkach zwykle trochę pełniejszy, jednak nie może być złany. Dolna część grzbietu śmietankowa, ogon niebieskoszary z ciemniejszą poprzeczną wstęgą. **Młynarz:** skrzydła w barwie śmietany, bez lub z możliwie czarnymi i wąskimi pasami, biegnącymi w poprzek tarcze. Pozostałe ubarwienie jak u skowronkowych.

Duże wady

Zbyt słaby korpus, płaska głowa, zbyt ciemny dziób, blade brwi, rdzawy nalot na głowie, na dolnej okrywie ogona i podudziach. Policzki lub szyja jasna lub z niebieskim nalotem. Brunatne plamki lub niewyraźna skowronkowość na tarczach skrzydeł, nieczysty kolor lotek. U młynarzy za ciemny lub nieczysty kolor tarcz skrzydeł, za szerokie albo brązowe pasy, jak również pokazujący się trzeci pas.

Obrączki numer 8

Południowoniemiecki mnich łapciasty (EE 436)

N: Süddeutsche Mönchtaube, belatscht, F: Moine d'Allemagne du sud pattu,
A: South German Monk, muffed

Grupa 5. – barwne

Pochodzenie

Wirtembergia (Niemcy), wyhodowany w okolicy Biberach, dawniej nazywany był srokaczem z Biberach.

Charakterystyka ogólna

Silny, uszlachetniony gołąb typu polnego z koronką i prawie poziomą postawą z gęstymi, średniej długości łapciami.

Rodzaje kolorów

Czarny, czerwony, żółty bez psów, niebieski bez pasów, niebieskoptowy bez pasów; czarny, niebieski i niebieskoptowy z białymi pasami lub z białą łuskowatością na skrzydłach.

Wszystkie kolory intensywne i czyste, pasy wąskie i przebiegające przez całą szerokość tarczy skrzydeł, u niebieskich z czarnym obrzeżeniem, u niebieskoptowych z ciemnym obrzeżeniem, koronka kolorowa. Rysunek mnisi, a więc biała jest głowa, od 8 do 10 lotek, łapcie i ogon z piórami pokrywowymi i klinem (u pasiastych także pasy i łuskowatość). Pozostałe upierzenie (włącznie z upierzeniem brzucha aż do ogona oraz pleców do kupra) jest kolorowe.

Duże wady

Za słaby korpus, za wysoka postawa, wąska lub krzywa koronka, brak lub przesadnie rozwinięte rozety, ubogie upierzenie w łapciach, matowe lub nieczyste kolory, białe pióra w okolicy odbytu, za głębokie lub nierówne cięcie między bielą a kolorem na głowie, za krótkie, nierówne i rdzawe białe pasy, nierównomierna łuskowatość, niewłaściwe cięcie między kolorami na kuprze i przy odbycie, mniej niż 8 i więcej niż 10 białych lotek I rzędu, także różnica w białych lotek w skrzydłach większa niż 1 pióro.

Obrączki numer 11

Saksońska czajka (EE 469)

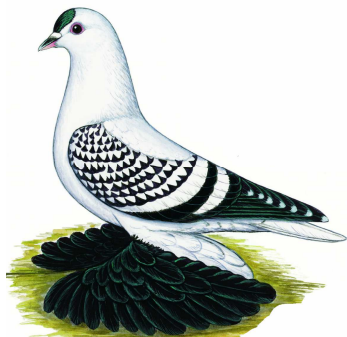
N: Sächsische Flügeltaube, F: Pigeon de Saxe à ailes colorées,

A: Saxon Wing Pigeon

Grupa 5. – barwne

Pochodzenie

Saksonia (Niemcy), szczególnie Góry Rudawy oraz Łużyce, także na Śląsku odmiana bez koronki.

Charakterystyka ogólna

Silny, o niskiej postawie gołąb typu polnego, z bogatymi łapciami, z koronką lub gładkogłowy.

Rodzaje kolorów

Czarny, czerwony, żółty, niebieski, niebieskopłowy z białymi pasami lub łuskowate, także czarne, czerwone i żółte bez pasów, niebieskie, niebieskopłowe odpowiednio z czarnymi albo ciemnymi pasami, także bez pasów,

grochowy niebieski, grochowy niebieskopłowy.

Czajki ryżowe: czerwone i żółte.

Kolor czarny, czerwony i żółty czysty i błyszczący, także łuskowate. Niebieski i niebieskopłowy jasny i równomierny, z zewnątrz przebarwionymi lotkami, czarne z białymi łuskami powinny mieć rysunek zięby. Pasy czyste, możliwie wąskie, o prostej linii, przechodzące równolegle przez całe skrzydła. Białe pasy u niebieskich i niebieskopłowych z delikatnym, ciemnym obrzeżeniem.

Kolor podstawowy biały. Kolorowe jest czołko, łapcie i skrzydła z wyjątkiem piór na ramionach, które tworzą szeroki, zaokrąglony rysunek białego serca na plecach. Upierzenie na podudziach możliwie białe (kilka kolorowych piór nie jest wadą). Czołko wąsko osadzone, ku górze szersze (w kształcie gruszki), najwyżej sięgające środka oczu, bokami nie dochodzące do brzegu oczu.

Czajki ryżowe są grochowe w kolorze czerwonym i żółtym. Plamki możliwie duże, jaśniejsze końce piór możliwie małe. Pigment na lotkach jedynie wzdłuż stosiny, co sprawia, że przy złożonych skrzydłach lotki są jasne. Także łapcie są jasne, lecz nie białe. Górna część dzioba jest ciemna lub jasnogowa.

Obrączki numer 11

Saksoński tysek dwuczuby (EE)

N: Sächsische Pfaffentaube, F: Prêtre de Saxe, A: Saxon Priest

Grupa 5. – barwne

Pochodzenie

Saksonia (Niemcy), prawdopodobnie przodkami saksońskiego tyska dwuczubego były turkoty i pierwotne formy gołębi zwanych tuskami.

Charakterystyka ogólna

Silny i stosunkowo niski gołąb typu polnego, z dobrze rozwiniętym upierzeniem nóg, wyłącznie dwuczuby.

Rodzaje kolorów

Czarny, niebieski, czerwony, żółty, wszystkie z białymi pasami lub łuskowate, także niebieskie bez pasów.

Kolor niebieski jasny, pozostałe kolory intensywne i czyste, łuskowate o małych trójkątnych łuskach, czarne biało łuskowate z rysunkiem zięby lub bez.

Jedynie biała jest górna część głowy (tyska). Linia, rozgraniczająca białą tuskę od barwnej części głowy, biegnie od przedłużenia linii podziału dzioba przez oczy do koronki, która powinna być kolorowa, goździk zaś biały.

Duże wady

Za krótka lub słaba budowa korpusu, za wysoka postawa, za krótka tyska; krzywa lub za nisko przebiegająca linia między bielą a kolorem na głowie; duże błędy w barwie dzioba, wąska lub krzywa koronka; krzywy lub krótki, obwisły goździk, ograniczone pole widzenia, braki w pasach lub łuskowatości na tarczach skrzydeł, matowe lub niejednolite ubarwienie, szczególnie niebieskawy ogon oraz klin lub brzuch u czerwonych; za jasne plecy lub mocno czerwonawe piersi u niebieskich, jakby spleśniałe lub białe pióra w ogonie, klinie i łapciach lub w przedniej części szyi.

Obrączki numer 11

Saksoński tarczowy (EE 471)

N: Sächsische Schildtaube, F: Bouclier de Saxe, A: Saxon Shield Pigeon

Grupa 5. – barwne

Pochodzenie

Saksonia (Niemcy)

Charakterystyka ogólna

Silny, o niskiej postawie gołąb typu polnego, o dobrze rozwiniętych łapciach, gładkogłowy, także z koronką lub z koronką i goździkiem.

Rodzaje kolorów

Czarny, czerwony, żółty, niebieski, niebieskopłowy – wszystkie w tych kolorach z białymi pasami lub biało łuskowate; niebieski oraz niebieskopłowy odpowiednio z czarnymi lub ciemnymi pasami. Także występują niebieskie bez pasów. Również znane są grochowe niebieskie oraz niebieskopłowe.

Czarny, czerwony i żółty czysty oraz lśniący; niebieski jasny i równomiernie rozłożony, pasy czyste, możliwie wąskie, proste, biegnące przez całe skrzydła i możliwie równoległe; białe pasy delikatnie, u niebieskich i niebieskopłowych odpowiednio czarno lub ciemno obrzeżone od strony lotek, łuskowatość w kształcie trójkątów równomiernie rozłożona na tarczach skrzydeł.

Podstawowe upierzenie jest białe, z wyjątkiem tarcz skrzydeł, które są kolorowe wraz z piórami kciuka po obu stronach. Wymagane jest od 8 do 10 lotek białych I rzędu.

Duże wady

Słaba budowa ciała; za krótkie lub za długie, mocno uszkodzone łapcie; wąska lub krzywa koronka, bardzo mały lub skrócony goździk, zwisający goździk, ograniczający pole widzenia; plamy na dziobie; matowe lub nieczyste kolory, rdzawe i z czarnymi punktami (pieprz) białe pasy oraz łuski; za bardzo szerokie i przerwane pasy, pokazujący się trzeci pas, białe pióra między kolorowymi lotkami, za mało lub za dużo białych lotek, więcej niż 2 białe pióra kciuka, kolorowe boki, podudzia lub plecy.

Obrączki numer 11

Turyńska czajka (EE 458)

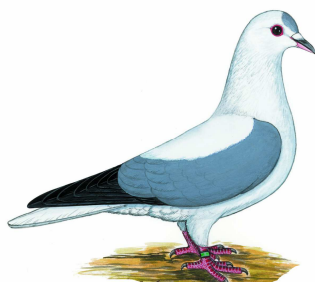
N: Thüringer Flügeltaube, F: Pigeon de Thuringe à ailes colorées,

A: Thuringian Wing Pigeon

Grupa 5. – barwne

Pochodzenie

Południowa Turyngia (Niemcy).

Charakterystyka ogólna

Silny, gołąb o nieco wydłużonej postawie, typu polnego, o prawie poziomym korpusie.

Rodzaje kolorów

Czarny, czerwony, niebieski z czarnymi pasami i bez pasów, niebieskoptowy z ciemnymi lub bez pasów, czerwono-płowy, żółtopłowy, niebieski grochowy, niebieskoptowy grochowy, czerwono-płowy grochowy, żółtopłowy grochowy, niebiesko-brązowy łuskowaty, niebieskosiarekowy łuskowaty;

z białymi pasami i łuskowate w kolorze czerwonym, żółtym, niebieskim, niebieskoptowym, wzorzyste w kolorze czarnym, czerwonym, żółtym, niebieskim i niebieskoptowym.

Kolor u gołębi czarnych, czerwonych i żółtych intensywny i czysty, szczególnie u gołębi z białymi pasami i biało łuskowate. Pióra pod skrzydłami powinny być kolorowe, ale pojedyncze białe pióra nie odgrywają większej roli. Ubarwienie lub jego brak pod skrzydłami u gołębi inaczej ubarwionych, aniżeli czarnych, czerwonych i żółtych, nie odgrywa większej roli. U niebieskich i niebiesko-płowych kolor powinien być równo rozłożony, jednak lotki wyraźnie ciemniejsze. Płowość na tarczach skrzydeł zaś czysta i równomiernie rozłożona (bez chmurek). U czerwono-płowych oraz żółtopłowych, a także u grochowych w tych kolorach lotki są nieco jaśniejsze. Pasy powinny być czyste, wąskie i biegnące przez całą szerokość skrzydeł. Rysunek grochowy powinien być wyraźny, a plamki równo rozłożone. Czarno łuskowate powinny mieć rysunek zięby na skrzydłach. U brązowo oraz siarkowo łuskowatych pióra są delikatnie na czarno obrzeżone. Białe pióra u wzorzystych powinny być równomiernie (na przemian kolorowe i białe pióra) rozłożone na lotkach pierwszego i drugiego rzędu. Wyrwanie piór w celu poprawienia wzorzystości jest zabronione.

Obrażki numer 8

Turkot bucharski (EE 501)

N: Bucharische Trommeltaube, F: Tambour de Boukharie, A: Bokhara Trumpeter
Grupa 6. – turkoty

Pochodzenie

Przypuszczalnie powstał w Persji i Bucharze. Sprowadzony do Niemiec w 1872 roku, może nawet wcześniej.

Charakterystyka ogólna

Przysadzisty, mocny, bardzo głęboko osadzony, bogato upierzony gołąb z poziomą postawą, luźną zaokrągloną koroną, obfita rozetą, z łapcami.

Rodzaje kolorów

Biały, czarny, andaluzyjski, czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami lub bez pasów, niebieski grochowy; tygrysie i plamiste

w kolorze czarnym, czerwonym i żółtym, pstrogłowe.

Kolory i rysunek

U jednokolorowych pożądanym jest możliwie czysty, równomierny i nasycony kolor. Andaluzyjskie mają czarnoniebieską głowę, szyję, pierś i brzuch, jak również ogon ale w nieco jaśniejszym kolorze, każde pióro na jaśniejszej tarczy skrzydła ma czarne oblamowanie, lotki ciemne, niewielka ilość rdzawego koloru jest dopuszczalna. Pstrogłowe mają nasycony kolor czarny, barwne upierzenie głowy przeplatane jest białymi piórami, jeśli występuje z różą na skrzydłach, to na ramieniu kilka (5-10) białych piórek. Tygrysie mają kolorowe lotki i ogon, ponadto równomiernie rozmieszczone białe pióra na podstawowym kolorze. plamiste mają możliwie równomiernie rozmieszczone białe partie piór na podstawowym kolorze, dozwolone całkowicie białe lotki, ogon i łapcie.

Duże wady

Wąska, słaba budowa ciała, wyprostowana postawa, wysoka sylwetka; słaby, obwisły lub prześwitujący, ograniczający widoczność goździk; słabo upierzona, mocno wisząca koronka; słabe upierzenie nóg, wadliwe upierzenie pomiędzy palcami, duże błędy w kolorze i rysunku.

Obrączki numer 12

Turkot niemiecki dwuczuby (EE)

N: Deutsche Doppelkuppige Trommeltaube, F: Tambour Allemand à coquille et visière, A: German Double Crested Trumpeter

Grupa 6. – turkoty

Pochodzenie

Wyhodowany w Niemczech z turkotów rosyjskich.

Charakterystyka ogólna

Duży, silny, bogato upierzony gołąb, z prawie poziomą postawą, wyraźną strukturą upierzenia głowy, mocnym upierzenie nóg i tak swobodną sylwetką, że dobrze zbudowane łapcie i sępie pióra są widoczne.

Rodzaje kolorów

Biały, czarny, andaluzyjski, czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami lub bez, niebieski grochowy, niebieski oszroniony z czarnymi pasami, niebieskopłowy z ciemnymi pasami lub bez, niebieskopłowy grochowy, skowronkowy, czerwopłowy, żółtopłowy, żółtopłowy jasnogłowy, czerwopłowy grochowy, żółtopłowy grochowy, pstrogłowy w kolorze

czarnym z różami na skrzydłach lub bez, tygrysi i plamisty w kolorze czarnym, czerwonym, żółtym i niebieskim; białopasiaste i biało łuskowate w kolorze czarnym, niebieskim, niebieskopłowym, czerwonym i żółtym.

Duże wady

Słaba, wąska budowa ciała, zbyt wyprostowana postawa, za wysoka sylwetka, krzywy, rozdzielony, zbyt krótki lub słabo upierzony goździk, ograniczający widoczność, obwisły, sterczący goździk; zbyt wąska, krzywa, za głęboko osadzona lub niepełna korona, za krótkie łapcie lub braki (luki) w ich upierzeniu, wadliwe upierzenie pomiędzy palcami, szablowate lotki, odkryte plecy, bardzo luźne upierzenie, czerwone brwi, matowy kolor, niebieski nalot u czarnych, czerwonych i żółtych, białe plecy u gołębi w kolorze niebieskim, sitowatość w lotkach, ogonie i łapciach, wadliwy rysunek na skrzydłach lub pasach, u żółtopłowych jasnogłowych biały śliniaczek, pokazujący się trzeci pas, zachmurzone tarcze skrzydeł, silnie niebieski odcień na piersi i brzuchu, szczególnie u samców. U pstrogłowych, tygrysich i plamistych bardzo nieregularny rysunek.

Obrączki numer 12

Pawik indyjski (EE 607)

N: Indische Pfautaube, F: Queue de Paon Indien, A: Indian Fantail

Grupa 7. – strukturalne

Pochodzenie

Rasa powstała przed wiekami w Azji. Po raz pierwszy została opisana w 1590 roku, a sprowadzona do Niemiec z USA. Powszechnie znana od 1976 roku.

Charakterystyka ogólna

Głęb o poziomej postawie. Ogon prawie o kształcie lejka i trzymany prosto (pionowo), nogi z krótkim upierzeniem, głowa o urozmaiconej strukturze upierzenia.

Rodzaje kolorów

Jednobarwne: biały, czarny, kawowy (dun), czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami, niebieski grochowy, niebieskopłowy, grochowy niebieskopłowy, mleczny (milky), wielobarwny, kite (kania), kawowozłocisty, agatowe czerwone i żółte, deRoy.

Z lustrzanym ogonem: czerwony i żółty.

Barwnoogoniaste: czarny, czerwony, żółty, niebieski.

Białoogoniaste: czarny, czerwony, żółty, niebieski bez lub z czarnymi pasami, niebieski grochowy, niebieskopłowy bez lub z ciemnymi pasami, niebieskopłowy grochowy.

Tarczowe: czarny, czerwony, żółty, niebieski z lub bez czarnych pasów, niebieski grochowy, niebiesko-płowy bez lub z ciemnymi pasami, niebiesko-płowy grochowy.

Plamiste: czarny, kawowy (dun), czerwony, żółty, niebieski bez lub z czarnymi pasami, niebieski grochowy, niebieskopłowy bez lub z ciemnymi pasami, niebieskopłowy grochowy, mleczny (milky).

Obrażki numer 10

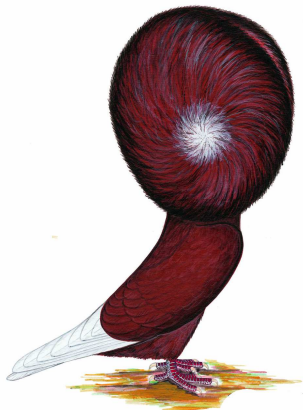
Perukarz (EE 605)

N: Perückentaube, F: Capucie, A: Jacobin

Grupa 7. – strukturalne

Pochodzenie

Około 1550 roku przywiezione zostały perukarze przez holenderskiego żeglarza z Indii do Europy. Szybko rozprzestrzeniły się w Zachodniej i Środkowej Europie.

Charakterystyka ogólna

Gołąb o korpusie średniej wielkości, o dużej i wyprostowanej postawie, z lekko odchyloną do tyłu, słabo widoczną głową. Cechą szczególną jest wyjątkowa długość piór w strukturze upierzenia szyi.

Rodzaje kolorów

Czarny, czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami, niebieski bez pasów, niebieskoptowy, czerwonoptywy, żółtoptywy, tygrysie w kolorze czarnym, czerwonym, żółtym oraz jednobarwne w kolorze białym.

Kolory równomiernie rozłożone, nasycone i czyste. U czerwonych i żółtych dozwolone lotki nie całkowicie ubarwione. Płowe powinny mieć tarcze czyste oraz intensywny kolor na szyi, piersi i pasach. U białych toleruje się niezbyt czystą biel. U samic czerwonoptywych oraz żółtoptywych toleruje się nieco szary nalot na piersi. Tygrysie mają równomiernie rozdzielone białe i kolorowe pióra. Oprócz białych, wszystkie pozostałe odmiany mają mnisi rysunek. Biała jest głowa, od 6 do 10 lotek I rzędu oraz ogon z pokrywą i klinem. Linia podziału kolorów na głowie biegnie spod dzioba pod oczami w kierunku tyłu głowy.

Duże wady

Pochylona postawa; za gruby, niekształtny korpus, ograniczenie widoczności, niewidoczna głowa i oczy, szablowate lotki; krótkie, twarde pióra lub zbyt miękkie, a także włosowate pióra, podzielona rozeta, za krótki kapelusz, który nie czyni głowę wyróżniającą się, bardzo luźna grzywa, kolia z przodu otwarta, słabe kolory i niewłaściwy rysunek, opadające miękkie pióra brzucha, mniej niż 6 i więcej niż 10 białych lotek.

Obrączki numer 8

Mewka polska (EE 724)

N: Polnisches Mövchen, F: Cravaté Polonais, A: Polish Owl

Grupa 8. – mewki

Pochodzenie

Polska rasa, wyhodowana w regionie południowo-wschodnim Polski. Prawdopodobnie udział w tworzeniu rasy miały mewki anatolijskie. Duży wkład w uszlachetnianie tej rasy wnieśli przed drugą wojną światową hodowcy z Lwowa. Obecnie hodowana jest na terenie całej Polski.

Charakterystyka ogólna

Mała mewka o delikatnej budowie, o krótkim i zaokrąglonym kształcie, dumnej i kokieteryjnej postawie małej kostkowej głowie, szerokim i wysokim czole. Gołąb żywotny, ruchliwy, łagodny i nieptochliwy.

Rodzaje kolorów

Tarczowe w kolorze: czarnym, czerwonym, niebieskim z czarnymi pasami, kawowym, czerwonoptowym z pasami, żółtopowym z pasami,

kawowoptowym z pasami, czerwonoptowym grochowe, żółtopowym grochowe, kawowoptowym grochowe i niebieskim grochowe. **Jednokolorowe** (szapotle): białe.

Podstawowy kolor biały, także od 8 do 11 lotek. Tarcze skrzydeł kolorowe. Kolorowe są także pióra skrzydełka. Kolor musi być czysty i nasycony, pasy wąskie i biegnące przez całą szerokość skrzydeł. Grochowe z możliwie równomiernym rysunkiem.

Duże błędy

Wąska, wydłużona, pełna głowa, zaokrąglone ciemię, wąskie i niskie czoło wypełnione piórami maskującymi kostkową budowę głowy, brak charakterystycznego kostkowego kształtu głowy. Koronka nisko osadzona i źle uformowana. Brak lub mały żabot. Dziób długi, cienki, krzywy, osadzony w głowie pod kątem, wyraźnie nie zamykający się. Czerwona brew, za duże woskówki. Długi i nie zaokrąglony korpus, ociężały wygląd, nieprzylegające pióra, nieproporcjonalna budowa, zwisające skrzydła. Nieregularny rysunek tarcz na skrzydłach, matowy i nierówny kolor na tarczach, mniej niż 8 i więcej niż 11 białych lotek, białe pióra skrzydełka, więcej niż dwa białe pióra różnicy w lotkach. Widoczne kolorowe pióra na plecach, nogach i brzuchu.

Obrączki numer 7

Barwnogłówka królewiecka (EE 905)

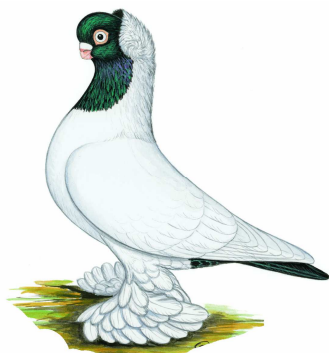
N: Königsberger Farbenkopf, F: Culbutant de Königsberg à tête colorée,

A: Koenigsberger Coloured Head Tumbler

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Od połowy XVIII wieku hodowana w Królewcu i innych miastach Prus Wschodnich (dawniej Prusy Książęce).

Charakterystyka ogólna

Dzięki bogatemu upierzeniu, wydaje się być gołębiem średniej wielkości, krótkodzioba, z okrągłą głową, z koronką z rozetami, z łapciami lub gładkonoga i gładkogłowa, żywotna lecz ufna. [Jest heterozygotą, powstałą z gołębi z białych i kolorowych z różą].

Rodzaje kolorów

Czarny, czerwony, żółty, niebieski.

Wszystkie kolory nasyczone i czyste. Głowa, śliniak sięgający do połowy szyi oraz ogon z klinem i piórami pokrywowymi ogona są kolorowe. Pozostałe upierzenie jest białe.

U koroniastych także wewnętrzna strona koronki jest kolorowa. Śliniak powinien być możliwie szeroki i głęboki. Zewnętrzna część koronki i tylna część szyi, muszą być białe. U gładkogłowych linia podziału kolorowej głowy od białego karku powinna rozpoczynać się od około 1 centymetra poniżej końca ciemienia.

Duże wady

Gruby korpus, wysoka postawa, długa; wąska głowa, za długi, szpiczasty dziób; za nisko osadzona, krzywa i wąska koronka, krótkie upierzenie nóg, tzw. mankiety u gładkonogich, za krótki, za wąski, kanciasto zakończony śliniak, sitowatość w kolorze ogona, biały klin, całkowicie ciemny dziób, luźno noszone skrzydła.

Obrączka numer 10 dla łapciastych, 7 dla gładkonogich

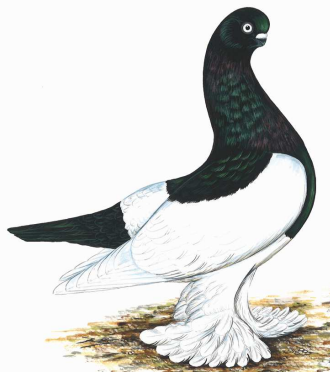
Berliński krótkodzioby (EE 904)

N: Berliner Kurze, F: Courtbec de Berlin, A: Berlin ShortFaced Tumbler

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

W połowie XIX wieku wyhodowane zostały w Berlinie i okolicy z płaszczy staro-nadwiślańskich oraz innych ras lotnych.

Charakterystyka ogólna

Mały, krótki, w czasie podniecenia przyjmuje paradną postawę, pełen temperamentu.

Rodzaje kolorów

Wszystkie kolory czyste i delikatne.

Niebieskie: stalowoniebieskie z czarnymi pasami, głowa i szyja ciemnoniebieska, zielonkawa lśniaca. **Perłowe:** jasno perłowa z węglowymi pasami i wstęgą w ogonie. **Izabelowe** (khakiptowe): jasnokremowe z nieco ciemniejszymi pasami i wstęgą w ogonie. **Sowic:** kolor podstawowy

z mniej lub więcej domieszką pieprzową z jasnymi lub ciemnymi obrzeżeniami (bez prążkowania i łuskowania). **Pasiaste:** białosmietankowe z żółtymi lub czerwonymi pasami, rysunek na szyi w postaci delikatnych „kolców” nie jest błędem, pokazujący się trzeci pas lub trzeci pas pożądanym. **Sroki:** bez lub z małym „sercem” na przedniej części szyi, a w tylnej części pleców biały „most”. **Białolote:** białych jest od 5 do 10 lotek I rzędu oraz białe jest upierzenie nóg; pożądana jest biała tylna część pleców, dopuszczalne jest kilka białych piórek w okolicy odbytu oraz nierówna ilość białych lotek. **Miedziane:** o równym natężeniu, intensywna barwa miedziana (kasztanowobrazowa) możliwie bez rdzy. Wraz z wiekiem u samców barwa staje się ciemniejsza. Zewnętrzny chorągiewki i zakończenia lotek, tylna część pleców, ogon i upierzenie nóg są czarnoniebieskie, wstęga w ogonie czarna.

Duże wady

Gruby, długi korpus, mocno opadająca linia pleców, płaskie ciemię, szpiczasty oraz wstawiony dziób, czerwone lub bardzo szerokie brwi, brak drżenia szyi, na ogonie noszone skrzydła u jednobarwnych, sowich, pasiastych, nieupierzone palce. U srok duże błędy w rysunku, wyraźne lustra w ogonie, U białolotych białe lotki przetykane kolorowymi.

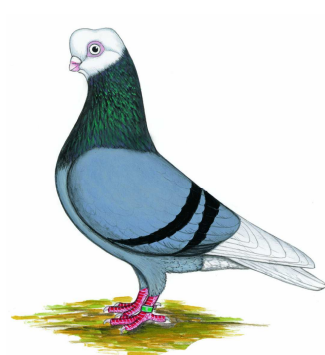
Obrączki numer 8

Białogłówa elbląska (EE 908)

N: Elbinger Weißkopf, F: Tête blanche d'Elbing, A: Elbing Whitehead Tumbler
Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Źródłowo udokumentowane jest jej istnienie już od początku XIX wieku w Elblągu.

Charakterystyka ogólna

Mały, krótkodzioby gołąb, z kostkową głową, pełen gracji i o dużym temperamencie.

Rodzaje kolorów

Czarny, kawowy (dun), czerwony, żółty, niebieski, niebieskopłowy, czerwono-płowy, żółtopłowy, niebieski grochowy.

Wszystkie kolory intensywne i czyste. Biała jest głowa aż do około 5 mm pod oczami, tylna część pleców, ogon i przynajmniej 6 białych

lotek I rzędu. Pozostała część upierzenia jest kolorowa.

Duże wady

Długa, wąska głowa, cienki, szpiczasty dziób, wysoka postawa, luźne skrzydła, bardzo długi korpus, błędy w rysunku i w kolorze.

Obrączki numer 7

Białogłówka gąbińska (EE 909)

N: Gumbinner Weißkopf, F: Tête blanche de Gumbinnen, A: Gumbinnen White-Head Tumbler

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Prusy Wschodnie (dawniej Prusy Książęce). Wyhodowany w okolicy Gąbina (lit. Gumbne, niem. Gumbinnrn) jako gołąb lotny i wywrotek.

Charakterystyka ogólna

Średniej wielkości, krępy, dziób średniej długości, szeroka korona; usposobienie żywe i ufnie.

Rodzaje kolorów

Czarny, kawowy (dun), czerwony, żółty, niebieski, niebieskopłowy, czerwonopłowy, żółtopłowy, niebieski grochowy.

Biała głowa, ogon, lotki pierwszego rzędu od 3 do 6 po obu stronach, ogon oraz upierzenie nóg. Pozostałe części upierzenia jest kolorowe. Rysunek białej głowy przebiega nieco 5 mm poniżej oczu i powinien być wyraźnie zaznaczony. Koronka jest kolorowa. Powinno się dążyć, aby kolorowe były plecy i brzuch.

Duże wady

Wąski, długi korpus; kanciasta, wąska głowa, krótki dziób, opuszczone skrzydła, mocno zaczerwienione oczy, krzywa korona; mało intensywny kolor i niedokładny rysunek, gołe palce z upierzonymi nogami.

Obrażka numer 7 (8 z upierzonymi nogami)

Białogłówka gdańska krótkodzioba

N: Danziger Weißkopf, **F:** Tête blanche de Danzig, **A:** Danzig White-Head

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Polska (Pomorze, głównie okolice Gdańska). Odmiana wyselekcjonowana z białogłówek gąbińskich, (Gumbinner Weißköpfe), przez krzyżowanie ich z białogłówkami elbląskimi, alsztamerami (nadwiślańskimi wywrotkami) i czystookimi.

Brak

Charakterystyka ogólna

Gołąb mniej niż średniej wielkości, (raczej mały) dość mocny, dziób krótki, korona pełna, ładnie zaokrąglona i wysoko osadzona. Temperament żywy, łagodny i ufny.

Rodzaje kolorów

Czarny, kawowy, czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami, żółtopłowy z pasami niebiesko

Zasięg białej barwy: głowa, mniej więcej do 5 mm poniżej oka i dzioba; lotki pierwszego rzędu od 7-10 po obu stronach; ogon z piórami pokrywy ogonowej i klin, oraz podudzia i pończoszki. Pozostałe części upierzenia są barwne. Uwaga: białe lotki pierwszego rzędu w ilości 7-10, powinny występować symetrycznie w obu skrzydłach i nie powinny być przeplatane barwnymi lotkami; różnica 1 lotki nie stanowi wady.

Duże wady

Wąski i długi korpus; okrągła i wąska głowa; skośne czoło; długi dziób; krzywa, niepełna lub nisko osadzona korona; oczy w innej barwie niż perłowe; mało intensywny kolor i niedokładny rysunek, nieupierzone nogi.

Obrażki numer 8

Bielcki krótkodzioby wywrotek

M: Jucator de Balti

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Stara mołdawska rasa krótkodziobych wywrotek dwuczubych i nosoczubych, szczególnie popularna w północnej Mołdawii. Nazwa rasy pochodzi od miasta Bielce (rum. *Bălți*). Pochodzenie rasy jest nieznanne, jednak można przypuszczać, że ma ona korzenie tureckie i pochodzi od gołębi, które Turcy sprowadzili do Mołdawii w okresie, gdy była ona pod tureckim panowaniem.

Charakterystyka ogólna

Wywrotki bielckie są małymi, krótkodziobymi gołębiami, z dużymi, wypukłymi oczami i szerokimi brwiami. Nogi mają upierzone lub gładkie.

Rodzaje kolorów

Jednobarwne: czarny, czerwony, żółty, cytrynowy, kawowy, biały.

Nakrapiane w powyższych kolorach.

Małe wady

Niewielka „muszka” na końcu dzioba, oczy „łamane” lub jedno oko ciemne, a drugie jasne u odmian pstrokatych; występowanie pojedynczych lub niewielkich plamek z białych piór u gołębi jednobarwnych, obecność sępich piór na nogach, zwarty przedni czub.

Duże wady

Wydłużona głowa, długi i ciemny dziób, brwi wąskie lub czerwone, oczy żółte, wąska lub krzywa koronka, brak rozet w koronce, czarne pazurki, obwisłe skrzydła; krzywy, dachówkowaty lub rozwidlony ogon.

Obrączka numer 7 dla gładkonochich, z łapcami 8

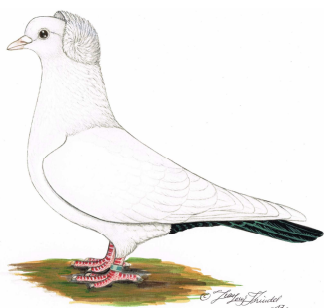
Bij bakijski

R: Бакинский бойный, N: Bakuer Tümmler

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Baku (Azerbejdżan).

Charakterystyka ogólna

Gołąb średniej wielkości, dobrze zbudowany, dobry akrobata i o doskonałej lotności. Występują odmiany z małymi łapciami, gołonogie, z koronką i gładkogłowe. Możliwe są wszelkie kombinacje.

Rodzaje kolorów

Biały, żółty, czerwony, niebieski, czarny, brązowy. Możliwe także inne kolory.

Jednokolorowe, marmurkowe (tygrysie) o różnym natężeniu barwy, grzywacze z kolorowym ogonem oraz z białym ogonem, białe z kolorowym ogonem. Kolor i rysunek przy ocenie nie odgrywa większej roli.

Duże wady

Mniej lub więcej niż średniej długości, czerwone oczy i brwi, krótki korpus, okrągła głowa, słabe upierzenie

Obrączki numer 8

Budapeszteński wysokolotny (EE 847)

N: Budapester Hochflieger, F: Haut-volant de Budapest, A: Budapest Coulored
Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Budapeszt (Węgry). Stara rasa wysokolotna. Na początku XX wieku uszlachetniona.

Charakterystyka ogólna

Gołąb średniej wielkości, o mocnej budowie, lekko uniesionej sylwetce, lekko wysuniętej piersi, robiący wrażenie silnego. Skóra u wszystkich odmian ciemna. Wysokość gołębia mierzona od podłoża do najwyższego punktu głowy musi się mieścić w przedziale 20-24cm. Długość, mierzona od końca dzioba do końca sterówek wynosi 24-27cm..

Rodzaje kolorów

Białe, z wiankiem na szyi niebieskim, bocianie jasne.

Białe czarnodzioby: białe upierzenie, czarny dziób, brew ciemno szara do czarnej. Pazurki czarne, lecz dopuszczalne są w innym kolorze, pod warunkiem, że są jednolite. **Z wiankiem**: kolor podstawowy u gołębi z wiankiem na szyi jest biały. Również biały jest ogon i lotki, natomiast głowa oraz szyja aż do połowy piersi gęsto pokryte są niebieskimi lub niebieskoszarymi piórami z metalicznym połyskiem.

Bocianie jasne: także mają podstawowy kolor biały, lecz lotki szaro obrzeżone w ilości od 7 do 10 dopuszczalna różnica dwie lotki w skrzydłach. Sterówki w ogonie białe lub białe z barwnymi obramowaniami. **Bocianie z wiankiem**: podstawowy kolor biały. Kolorowa głowa, szyja, i lotki I rzędu w ilości od 7 do 10. Dopuszczalna różnica dwóch lotek w skrzydłach. Kolor niebiesko szary równomiernie wybarwiony z metalicznym połyskiem.

Duże wady

Zbyt mały korpus, horyzontalna postawa, podniesione czoło, okrągła głowa, płaskie ciemię, zbyt słaby lub wstawiony dziób, żółta tęczęwka, zbyt dużo czerwieni w tęczęwce, czerwonawe lub blade brwi; jasny dziób i pazurki; kolorowe pióra pomiędzy lotkami i w ogonie. U jasnych bocianich kolorowe pióra w ogonie, słaby rysunek w upierzeniu głowy i szyi, odkryte plecy, miękkie i luźne upierzenie, ubogie pończoszki.

Obrączka numer 7 u gładkonogich, 8 w pończoszkach

Czilik rostowski

N: Rostower czilik, **F:** Czilik de Rostov, **A:** Rostov czilik

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Wyhodowany został w Rostowie nad Donem (Rosja) w II połowie XIX wieku, a uszlachetniony w końcu XIX, przez wprowadzenie nowej krwi, między innymi gołębi kriukowskich, tabędzi rostowskich i innych.

Charakterystyka ogólna

Gołąb mały, o długości od 25 do 28 cm, należący do grupy postawnych, pulsujących (triasunów), o barwnych tarczach skrzydeł, z podniesionym szerokim ogonem i opuszczonymi skrzydłami. Porusza się na końcach palców.

Rodzaje kolorów

Czarny, kawowy, czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami.

Kolor niebieski jasny, pozostałe kolory intensywne i czyste. Podstawowe upierzenie jest białe, tylko tarcze skrzydeł są kolorowe. Białe są również lotki I rzędu. Pożądana jest kolorowe czółko na głowie, w kolorze zgodnym z barwą tarcz.

Duże wady

Wąska, długa głowa, niskie czoło, zaokrąglone ciemię; długi, cienki dziób; nisko noszony, daszkowaty, wąski, długi ogon; brak pulsowania szyi; upierzone, długie, duże nogi; brak rysunku lub niewłaściwy rysunek na skrzydłach; jasne oczy; więcej niż 12 białych lotek; więcej niż 2 lotki różnicy pomiędzy skrzydłami; przeplatane kolorowe lotki między białymi; kolorowe sterówki w ogonie; pionowo rozdzielone pióra na piersi.

Obrączki numer 7

Felegyhaski (EE 858)

N: Felegyhazaer Tümmler, **F:** Culbutant de Kiskunfelégyháza, **A:** Felégyhaza Tumbler

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Węgry. Nazwa jest skrótem od Kiskunfelegyhaza, małego miasteczka na Nizinie Węgierskiej, gdzie rasa ta została wyhodowana w końcu XIX wieku.

Charakterystyka ogólna

Gołąb mniej niż średniej wielkości, krępy, o postawie prawie poziomej, żywy i ufny.

Rodzaje kolorów

Jednokolorowe: białe, czarne, niebieskie z czarnymi pasami, czerwone i żółte; **o rysunku gąski:** czarne, niebieskie, niebieskie grochowe, srebrzyste, czerwone i żółte.

Wszystkie kolory intensywne i czyste. U gąsek rysunek jest symetryczny i kolory od siebie zdecydowanie oddzielone. Biała jest do wewnętrznej strony koronki, głowa, przednia część szyi aż do środkowej części wola (śliniak), brzuch, plecy i skrzydła z wyjątkiem upierzenia ramion.

Barwne są: tylna strona koronki, szyja z tyłu, z przodu dolna część szyi, pierś, rysunek serca na plecach, ogon, pióra pokrywowe ogona, czółko, które powinno być szeroko osadzone, na środku czoła osiągać około 1,5 cm, nad oczami tworzyć jakby koronę, ale nie powinno dotykać brwi oczu. Pożądanym jest intensywny kolor upierzenia klina i okolic odbytu.

Duże wady

Gruby lub wąski, długi korpus, także wąska głowa, wysoka postawa, długa szyja, opuszczone skrzydła, długi dziób, rzadko upierzona, z przerwami i nisko osadzona korona, duże błędy w rysunku, matowy i nieczysty kolor.

Obrażki numer 7

Kłajpedzki wysokolotny (EE 815)

N N: Memeler Hochflieger, F: Hautvolant de Memel, F: Memel Highflyer:

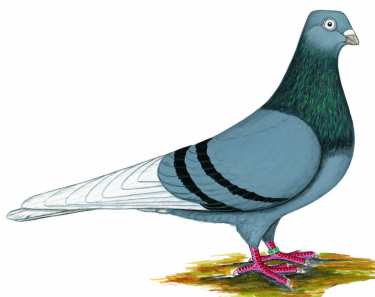
Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Wyhodowana w połowie XIX wieku w Kłajpedzie (Memel), leżącej na terenie Prus Książęcych, obecnie należącej do Litwy. Należy do grupy gołębi wysokolotnych.

Charakterystyka ogólna

Mocny, o dość długim korpusie, wysokolotny gołąb, o poziomej postawie, z płaszczonym ciemieniem, z mniej niż średniej długości dziobem.

Rodzaje kolorów

Jednobarwne: biały, czarny, brązowy, czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami, niebieskopłowy z ciemnymi pasami, niebieskopłowy bez pasów, popielatopłowy, dominujący czerwony, dominujący żółty, czerwono-płowy, żółtopłowy, brązowopłowy.

Plamiste, barwnoszyje, mazery: czerwony, żółty, brązowy, niebieski i czarny. **Białolote:** czerwony, żółty, brązowy, niebieski i czarny.

Białoogoniaste, białolote z białymi ogonami: czarny, niebieski, czerwony i żółty.

Dominanty czerwone oraz dominanty żółte z jaśniejszymi lotkami i sterówkami. Popielatopłowe są jasno płowe bez jakichkolwiek ciemniejszych znaków z wyjątkiem czerwonego nalotu na szyi. U niebieskich i niebieskopłowych lotki i sterówki kolorowe bez jakichkolwiek rozjaśnień i plam. Czerwonopłowe i żółtopłowe z jaśniejszymi lotkami i ogonem. Kolor głowy u płowych musi być zgodny z barwą korpusu, nie za jasny, jednak u czerwono-płowych i żółtopłowych nieco z białym nalotem dozwolony. Plamiste mają możliwie regularny rysunek w postaci białych plam na barwnym tle, lub odwrotnie. Gołębie tylko z pojedynczymi piórami na kolorowym tle, lub odwrotnie nie są zaliczane do plamistych. Lotki i ogon powinien także składać się piór białych i kolorowych, jednak białe lotki i biały ogon dozwolony. Barwnoszyjne mają biały kolor podstawowy z barwnym rysunkiem na szyi. Mazery mają białą głowę, szyję i tarcze na skrzydłach z rysunkiem właściwym dla mazerów, zaś lotki i ogon z jaśniejszym nalotem, lecz nieco kolorowa głowa dozwolona. Białolote mają od 3 do 10 białych lotek I rzędu, z maksymalnie 2 lotkami różnicy pomiędzy obu skrzydłami. Białoogoniaste mają białe sterówki oraz możliwie biały klin i pokrywę ogonową. Białolote z białym ogonem mają rysunek jak u białolotych i białoogoniastych.

Obrazka numer 8

Koroniarz sercaty (EE 877)

N: Polnischer Kronentümmler, F:Culbutant Polonais à couronne, A : Polish Crest Tumbler

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Polska. Koroniarze sercacie zostały wyhodowane na początku XX wieku na terenach Galicji, głównie Małopolski. Najwięcej pracy hodowlanej w ustabilizowaniu i uszlachetnieniu koroniarzy sercacych wnieśli hodowcy krakowscy, którzy nadali też im obecną nazwę: koroniarz sercaty.

Charakterystyka ogólna

Gołąb mały, tułów krótki, zwarty, pierś dość szeroka, uniesiona do góry, postawa pełna wdzięku, stąpa na koniuszkach palców, o pięknym rysunku. Upierzenie ma obfite, zwarte i dobrze przylegające do tułowia.

Rodzaje kolorów

Czarny, czerwony, kawowy, żółty, niebieski.

Kolor biały występuje na głowie, skrzydłach, dolnej części piersi i udach. Szyja, pierś, brzuch, plecy, grzbiet i ogon jest barwy czarnej, czerwonej, kawowej, żółtej lub niebieskiej. Linia rozgraniczająca pióra białe od barwnych powinna być wyraźnie zaznaczona, bez załamania. Biały kolor na głowie sięga do wewnętrznej podstawy koronki, do około 5 mm poniżej oka i dzioba. Kolorowe serce na plecach jak najmniejsze, nie może zachodzić głęboko na pokrywy skrzydeł. Wszystkie kolory powinny być intensywne, jednolite z połyskiem.

Duże wady

Wąskie czoło, długa głowa. Brak koronki lub za nisko usytuowana. Za długi, cienki, źle osadzony dziób. Pojedyncze cieliste lub szare brwi. Cienka i długa szyja. Wąska i schowana w skrzydłach pierś. Wąski, wydłużony grzbiet. Długie, wąskie skrzydła, długi ogon, długie nogi, opierzone skoki i palce. Zbyt duży biały rysunek pod dziobem, duże zaciągi koloru na skrzydłach oraz duże zniekształcenia w liniach rozgraniczających kolor biały od barwy. Zbyt masywna budowa, wąska i wydłużona budowa ciała.

Obrączki numer 7

Krymka polska (EE 934)

N: Polnische Kalotte, F: Krymka Polonais, A: Polish Krymka Tumbler

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Prawdopodobnie gołębie te przybyły do Polski z krajów Bliskiego Wschodu. Nazwa wywodzi się od nakrycia głowy „krymka”, dawniej używanego na terenie wschodniej Polski.

Charakterystyka ogólna

Gołąb średniej wielkości, o smukłej budowie i więcej niż średniej długości nogach z łapcami lub bez łapci. Cechuje się bystrym spojrzeniem, małą płochliwością i żywym usposobieniem.

Rodzaje kolorów

Czarny, czerwony, żółty, niebieski, kawowy. Podstawowa barwa jest biała z wyjątkiem barwnej czapeczki „krymki” na głowie i barwnego ogona, u niebieskich wstęga na ogonie. Krymka zakrywa górną część głowy, a linia ograniczająca

barwny rysunek czapeczki (krymki) od białego tła jest przedłużeniem od kącików dzioba i przebiega stycznie do dolnej krawędzi oka, a kończy się u podstawy wewnętrznej strony korony. U gładkogłowych okala równą linią tył głowy. Ogon jest barwny i powinien być równo odcięty od koloru białego. Wszystkie odmiany barwne powinny być jednolite, czyste, nasycone i z połyskiem. Kolor oraz odcień czapeczki i ogona musi być wjednakowej tonacji.

Duże wady

Głowa o krótkim, owalnym profilu, o wydatnym uwypuklonym szerokim czole. Dziób mniej niż średniej długości, ciemny lub jasnorogowy u odmiany niebieskiej, czarnej, kawowej, u czerwonej dopuszczalny nalot różowoczerwony, oczy z dużą ilością krwawych żyłek, rozlana źrenica. Silnie zniekształcona korona, kolorowe pióra, wewnątrz i z tyłu koronki, za nisko osadzona, duże rozety; krótka, zbyt gruba szyja. Skrzydła luźno trzymane przy tułowiu, źle zwarte w lotkach, noszone poniżej ogona. Za drobna budowa, za mała wielkość gołębia. Krótkie lub zgięte nogi. Wyraźnie zniekształcony wygląd barwnej „krymki”. Nierówne odcięcie koloru białego od barwnej części ogona. Sitowatość sterówek. Niejednolita barwa krymki i ogona.

Obrączka nr 8, z łapcami 11

Nadwożański barwnopierśny (EE 874)

N: Wolgaer Positurtümmeler, F: Culbutant de posture de la Volga, A: Volga Tumbler
Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Rosja. Wyhodowany został w okręgu nadwożańskim z wielu rosyjskich ras lotnych (kaczunów i triasunów).

Charakterystyka ogólna

Gołąb średniej wielkości, o głębokiej i przykucniętej postawie, noszący skrzydła pod wysoko podniesionym ogonem, o pulsującej szyi, z łapcami.

Rodzaje kolorów

Czerwony, żółty, czarny, niebieski.

Kolory intensywne. Kolorowe są: szyja, pierś, ramiona, możliwe plecy, ogon z pokrywą i klinem, czoło, góra i tył głowy. Białe są skrzydła, brzuch, podudzia, upierzenie nóg, dość szeroki pas wokół oczu i podbródek, lub tylko podbródek, możliwe szeroki, wyraźnie odznaczający się, poprzeczny pas na ogonie, przy czym końce sterówek muszą być kolorowe. U czarnych i niebieskich nie występuje biały pas na ogonie.

Duże wady

Wąska i długa figura, wysoka postawa, brak pulsowania szyi, za nisko noszony ogon, mniej niż 14 sterówek, wąski, ogon w formie liścia, za długi dziób, nieupięzione palce, białe pióra w ogonie, mocno odbiegający rysunek od wzorca, ubogie kolory, niepełny lub nieczysty pas w ogonie.

Obrączki numer 10

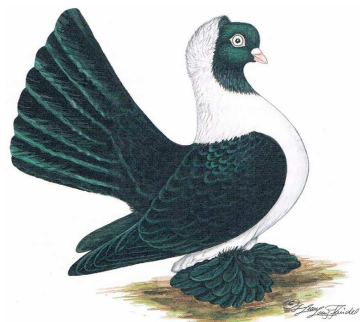
Rostowski postawny (EE 873)

N: Rostower Positurtümmler, **F:** Culbutant de posture de Rostov, **A:** Rostov Tumbler

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Rosja. Powstał w okręgu wołżańsko-donieckim, głównie w Rostowie nad Donem i okolicach.

Charakterystyka ogólna

Gołąb mniej niż średniej wielkości, o niskiej postawie, wysuniętej do przodu piersi, noszący skrzydła pod wysoko podniesionym ogonem, o pulsującej szyi, z łapcami i o ruchach pełnych gracji.

Rodzaje kolorów

Biały, czarny, czerwony, żółty, niebieski z czarnymi pasami, srebrzysty, czarny z białą

piersią, czarny tygrysi, czarny szek, czarno cętkowany, wielobarwny, kite (kania), złocisto-kawowy (dun), agatowy w kolorze czerwonym i żółtym, deRoy.

Wszystkie kolory powinny być czyste i równomiernie rozłożone. Srebrzyste z jasnym nalotem na lotkach i ogonie, tygrysie i plamiste możliwie z równym rysunkiem, ponadto u tygrysih czarne lotki pierwszego rzędu i ogon, czarne z białą piersią mają podstawowy kolor biały, kolorowe są: głowa i średniej długości śliniak, wewnętrzna część koronki, skrzydła łącznie z lotkami, plecy ogon z pokrywą i klinem, pióra przy odbycie i upierzenie nóg. U czarno cętkowanych możliwie równomiernie rozdzielone pióra z czarnymi cętkami lub jednokolorowe pióra w różnych kolorach. U kite (kania) podstawowy kolor jest czarny, z piórami mniej lub bardziej brązowo lśniącymi na szyi i piersi oraz z brązowym nalotem na lotkach i ogonie. U złocisto-kawowych kolor jest rozjaśniony, z żółtym nalotem na piersi, sięgającym aż do brzucha. Agatowe są jednobarwne, z piórami mniej lub bardziej biało przebarwionymi, ale bez wyraźnego rysunku. Lotki pierwszego rzędu i ogon całe kolorowe, lecz stosiny powinny być z białym nalotem. U deRoy barwa jest złocisto-żółta z mahoniowymi zakończeniami (kreszeczkami) lub plamkami, możliwie z mniej lub więcej białymi przebarwieniami. Lotki i pióra w ogonie są zwykle jaśniejsze.

Obrazka numer 10

Rosyjski tarczowy

R: Чистый русский космач

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Rosja. Przodkowie współczesnych rosyjskich tarczowych wywodzą się z Jarostawia nad Wołgą, gdzie były licznie hodowane jako gołębie doskonale latające na dużych wysokościach. Na początku XX wieku głównie w Moskwie rozpoczęto pracę uszlachetniającą, w wyniku której powstało kilka odmian (W Rosji każdy kolor tworzy inną rasę).

Charakterystyka ogólna

Gołębie typu lotnego, w budowie przypominające gołębie typu polnego. Średniej wielkości, o wydłużonej figurze, białym upierzeniu podsta-

wowym i kolorowych tarczach na skrzydłach.

Rodzaje kolorów (tarcz)

Czarny, niebieski, lazurowy, srebrzysty, czerwony, żółty, cytrynowy, konopny. Możliwe są jeszcze inne kolory. Kolor podstawowy jest biały, z wyjątkiem tarcz na skrzydłach. Lotki I rzędu białe, taka sama ilość w każdym skrzydle, najlepiej w stosunku 10 do 10. Lotki II rzędu w kolorze tarcz. Konopne są ciemnoszare w brązowym odcieniu, ze zdecydowanie jasnymi plamkami w kształcie nasion konopi, rozłożonymi na całych tarczach. Niebieskie są zdecydowanie jasne z zielonkawym połyskiem. W niektórych barwach występują na tarczach białe pasy, obrzeżone kolorem czarnym, czerwonym lub rdzawym.

Dopuszczalne wady

Niewystarczająco duży gołąb, dysproporcja pomiędzy poszczególnymi częściami ciała (skrócone ciało, wąskie skrócone skrzydła i ogon, średniej długości nogi); niedostatecznie zaokrąglona głowa, dość mocno wypukłe i wysokie czoło. Długa cienka szyja; kolorowe pióra na białym tułowiu, na tarczach białe piórka (z wyjątkiem konopnych); słabe pasy; liczba białych lotek poniżej od 8 i powyżej 11 oraz różnica białych lotek w skrzydłach.

Duże, niedopuszczalne wady

Masywna lub zbyt drobna budowa, zbyt spłaszczona głowa, niewłaściwy rysunek, trzeci pas na skrzydłach, ciemny lub krótki dziób, nogi bez spodenek lub łapci.

Obrączka numer 12, dla gołębi w spodenkach 10

Syberyjski biały postawny (EE 962)

N: Sibirischer Positurtümmeler, F: Culbutant de posture de Sibérie, A: Siberian Tumbler

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Rasa powstała na początku XX wieku w miastach Syberii (Rosja), a następnie rozpowszechniła się na terenie całej Rosji.

Charakterystyka ogólna

Postawny gołąb o niskiej postawie i krępy tułowiu, wysoko podniesionej piersi i wysoko noszonym płaskim ogonie, z koronką

Rodzaje kolorów

Jednolicie biały.

Duże wady

Długi, duży korpus, długi dziób, czerwone lub żółte oczy, czerwone lub żółte brwi, brak koronki, brak rozet w koronce, wąska pierś,

niski lub wypełniony ogon, długie skrzydła, długie nogi, ubogie upierzenie nóg.

Obrączki numer 10

Tippler angielski

N: Englische Flugtippler, A: English Tippler

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Anglia. Wyhodowany został na początku XX wieku, w czasie, kiedy w Anglii powstawały inne rasy gołębi lotnych.

Pochodzenie angielskiego tipplera jest prawdopodobnie indyjskoperskie. Z tego bowiem obszaru pochodzą również inne rasy gołębi lotnych. Przybyły do Anglii na handlowych statkach i zostały tam „dopracowane”, tak że stały się najlepszymi lotnymi gołębiami sportowymi.

Charakterystyka ogólna

Średniej wielkości, o mocnej budowie. To wysoko i wytrwale latająca rasa gołębi. Wytrzymałość jest jedną z ich głównych cech. Z łatwością utrzymywania się w powietrzu przez cały dzień, krążąc nad gołębnikiem.

Rodzaje kolorów

Możliwy każdy kolor, ale najczęściej występujące kolory: czarny, niebieski, żółty, czerwony, głównie z genem powodującym oszronienie.

Uwagi

Nie zwraca się uwagę na czystość kolorów, bowiem liczy się wytrzymałość i długość utrzymywania się w powietrzu. Dyskwalifikują jednak gołębia słaba konstrukcja, wąska pierś, słabe i luźno noszone skrzydła. Warto jednak mieć najbardziej wytrzymałe i piękne gołębie.

Obrażka numer 7

Tippler zagłębiowski

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Gołębie o nazwie 'tippler' zostały sprowadzone na początku XX wieku z Niemiec na tereny Zagłębia Dąbrowskiego. Hodowcy Zagłębia przez wprowadzenie do krzyżówki miejscowych ras lotnych pozyskali odmianę gołębi wybitnie lotnych, wytrwałych i długo latających. Są bardzo lubiane i hodowane w Sosnowcu, Będzinie, Dąbrowie Górniczej i wielu miejscowościach Polski.

Charakterystyka ogólna

Gołąb średniej wielkości, o niezbyt dużej głowie, oczy jasne, bardzo ruchliwy i żywotny.

Rodzaje kolorów

Czarny, czerwony dominujący, ciemny, brą-

zowy, niebieski, niebieski grochowy.

Wszystkie kolory umiarkowanie nasycone z lekkim połyskiem na szyi. U wszystkich odmian barwnych występuje jasne podbrzusze. Niebieski i niebieski gro chowy z wstęgą na ogona, skrajne sterówki na zewnątrz od stosiny koloru jasno szarego. Ciemne mają ciemny podstawowy kolor, z nieco jaśniejszym brzuchem i podudziami, niebieski ogon z czarną wstęgą. Na kolorze podstawowym dopuszczalny czerwony nalot.

Duże wady

Długi korpus, niska postawa, duża kanciasta głowa, grube, jasne lub czerwone brwi; dziób długi, gruby, jasny, szyja za gruba, pierś wąska lub za szeroka, jasne pazurki, opierzone skoki; białe końce lotek i sterówki wogonie.

Obrażki numer 7

Wiedeński białotarczowy (EE 837)

N: Wiener Weißschild, F: Culbutant de Vienne à bouclier blanc, A: Viennese Whiteside Tumbler

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Wiedeń (Austria).

Charakterystyka ogólna

Mniej niż średniej wielkości, krępy gołąb, o okrągłej głowie oraz mniej niż średniej wielkości dziobie.

Rodzaje kolorów

Czarny, czerwony, żółty.

Tarcze na skrzydłach białe i dobrze zaokrąglone. Pozostałe upierzenie kolorowe. Również kolorowych jest przynajmniej 7 lotek I rzędu. Plecy mogą być białe lub kolorowe.

Duże wady

Gruby lub za długi korpus, za wysoka postawa, płaskie ciemię, za długi lub za cienki dziób, czerwone żyłki w tęczęwce, kolorowe pióra na białych tarczach, biały brzuch i podudzia, białe pojedyncze piórka przy odbycie.

Obrączki numer 7

Wysokolotny roztoczański

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Roztoczański wysokolotny został wyhodowany w XX wieku przez hodowców ziemi zamojskiej, chełmskiej i lubelskiej.

Charakterystyka ogólna

Roztoczański wysokolotny jest gołębkiem o średniej wielkości, wydłużonej sylwetce, o średniej długości nogach. Cechuje go żywotność, duży temperament i dobra lotność.

Rodzaje kolorów

Czarne i niebieskie.

Jednobarwne: czarne, niebieskie i niebiesko grochowe. Czarne mają słabe nasycenie barwy

czarnej i widoczne czarne pasy na skrzydłach; niebieskie i niebieskie grochowe mają kolor niebieski mocno nasycony, możliwie ciemny. **Białolote:** czarne, niebieskie i niebiesko grochowe, lotki białe pierwszego rzędu. **Białoogoniaste:** czarne, niebieskie, niebiesko grochowe. Białe są wszystkie sterówki oraz lotki I rzędu. Dopuszcza się lotki naprzemian białe i kolorowe. **Pstre:** czarne, niebieskie, niebiesko grochowe. Rysunek dowolny, lecz w miarę równomierny po obu stronach. U wszystkich odmian barwnych obowiązkowo biały pas lub białe pióra na kuprze.

Cechy pożądane, preferowane podczas oceniania: u białolotych, białoogoniastych i pstrych wymaga się jednak, aby najdłuższe lotki I rzędu od 1 do 4 były kolorowe, białe piórka za oczami tzw. „łezki”, białe pióra na skrzydełkach, oraz tzw. „róże” na tarczach skrzydeł w okolicy łokci. We wszystkich odmianach barwnych, za wyjątkiem czarnej, powinny występować czerwobrazowe pasy na tarczach skrzydeł, a u grochowych czerwobrazowy rysunek.

Duże wady

Jasny lub zbyt długi dziób, biała brew, ciemne oczy lub łamane, skrzydła noszone poniżej ogona, daszkowaty ogon, sterówek więcej niż 12, nieproporcjonalna budowa, za wysokie lub za niskie nogi, więcej niż dwa białe pióra różnicy w lotkach.

Obrączki numer 7

Wysokolotny serbski (EE 886)

N: Serbischer Hochflieger, F: Haut-volant Serbe, A: Serbian Highflier

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Serbia, okolice Belgradu.

Charakterystyka ogólna

Gołąb typu lotnego, średniej wielkości. Przeciętna długość lotu od 6 do 8 godzin na dużych wysokościach.

Rodzaje kolorów

Występuje prawie we wszystkich kolorach.

Dopuszcza się każdy rysunek i kolor. Kolor musi być czysty, nasycony, z połyskiem. U niebieskich z pasami oraz grochowych pasy powinny być równe i nieprzerwane,

grochowatość zaś równomiernie rozłożona.

Duże wady

Zbyt masywny lub zbyt słaby korpus, wąska pierś, żółte lub czerwone oczy, czerwone brwi, opierzone nogi, obwisłe skrzydła, łamliwe pióra.

Mniejsze wady

Długa wąska szyja, mała głowa, wąskie czoło, za nisko lub za wysoko posadowiony czubek, długi i cienki dziób, krótki i szeroki ogon, czubek niezgodny z wzorcem, nieczysta barwa upierzenia.

Obrączki numer 7

Zamojski (EE 1044)

N: Zamojski Tümmeler, F: Culbutant de Zamosc, A: Zamoy Tumbler

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Zamość i pobliskie miejscowości południowo-wschodniej Polski, na przełomie XVII - XVIII wieku. Rasa ta wyhodowana została na podstawie krzyżówki miejscowych gołębi lotnych z gołębiami przywiezionymi z dawnej Persji. Gołębie te pierwotnie miały nazwę 'Perskie'. Rasa ta po 1945 roku rozprzestrzeniła się na cały kraj. Pozwoliło to przy udziale wielu hodowców doprowadzić tę rasę do jej obecnego wyglądu i przyjąć nazwę 'Zamojski' od miejscowości, w której została wyhodowana.

Charakterystyka ogólna

Gołąb średniej wielkości o wydłużonej sylwetce, gładkogłowy albo czubaty, jednokolorowy lub pstry, na średnio wysokich nogach, upierzenie zwarte, dobrze przylegające, skrzydła noszone na ogonie, żywe usposobienie, typowy gołąb lotny.

Rodzaje kolorów

Jednokolorowe: białe, czarne, czerwone, kawowe, żółte, niebieskie z pasami, niebieskogrochowe. Białolote: w kolorze czarny, czerwonym, żółtym, kawowym, niebieskim z pasami, niebiesko grochowym. Pstre w kolorze czarnym, czerwonym, kawowym, niebieskim i żółtym.

Wszystkie kolory czyste i nasycone, z zielonometalicznym połyskiem na szyi. Białolote we wszystkich kolorach: 6-10 białych lotek pierwszego rzędu. Pozostałe upierzenie jest kolorowe.

Duże wady

Duża, kostkowa głowa, płaskie czoło, różny kolor tęczęwki np. w jednym oku ciemna lub perłowa, a w drugim dwubarwna (łamana, cięta), brwi różowe lub czerwone, długi lub ciemny dziób, skrzydła noszone pod ogonem, więcej niż 12 sterówek w ognie, ciemne pazurki, skrzywiony czubek. U białolotych mniej niż 5 lub więcej niż 10 lotek w skrzydłach, przy różnicy więcej niż dwie lotki

Obrączki numer 7

Zakonniczka niemiecka (EE 897)

N: Deutsches Nönnchen, F: Nonne Allemande, A: German Nun

Grupa 9 – lotne

Pochodzenie

Rasa niemiecka. Prawdopodobnie pochodzi od zakonniczki hodowanej już w XVIII wieku w Poznaniu.

Charakterystyka ogólna

Gołąb nieduży, pomimo to mocny, dobrze latający, bardzo żywy i pełen wdzięku.

Rodzaje kolorów

Czarny, niebieski, niebieskoptowy, popielatoptowy, srebrny, czerwony, żółty i miedziany.

Wszystkie kolory czyste i intensywne, u popielatoptowych lotki i ogon są jaśniejsze od ubarwienia głowy, u miedzianych głowa i szyja wyraźnie miedzianego koloru, kolor zewnętrznych chorągiewek lotek i ogona ciemny aż do czarnego, dopusz-

czalny jest miedziany kolor pokrywy ogona i klina; barwna jest głowa, zaokrąglony śliniak, ogon, pokrywa ogona i klin pod ogonem oraz od 7 do 12 lotek w skrzydle. Wszystkie inne części upierzenia korpusu są białe. Rysunek głowy jest ograniczony koronką i przebiega przez środkowy punkt rozety, z przodu tworzy z nim zaokrąglony śliniak. Przy gładkogłowych rysunek głowy jest z tyłu odpowiednio ograniczony.

Duże wady

Gruby, długi, wyciągnięty kształt korpusu, mało szeroka pierś, owalna, szpiczasta, płaska głowa, za mało piór w koronce, albo za nisko osadzona koronka, brak rozet, za krótki dziób, zły kolor dzioba, białe pióra na kolorowym rysunku, więcej niż 3 kolorowe lotki różnicy w skrzydłach, duża sitowatość albo rdzawy nalot na lotkach, mało pigmentu na lotkach i ogonie u popielatoptowych, matowy kolor.

Obrączki numer 7